

Retning, som Lovforslaget gaaer ud paa, og derved at imødekomme det Krav, som for omtrent to Aar siden foranledigede Forelæggelsen af et særligt Lovforslag om en selvstændig Anstalt. Det andet Punkt angaaer derimod Forholdet imellem den hidtil bestaaende Anstalt og den foreslaaede nye, og med Hensyn til det er der stillet Ændringsforslag. Dette andet Punkt opløser sig atter i to Spørgsmaal, som det maaskee senere vil blive nødvendigt at sætte lidt stærkere ud fra hinanden, men om hvilke jeg nu kun skal sige, at det ene dreier sig om Forholdet mellem tvende Afdelinger baade i den ældre og i den nye Anstalt, nemlig de frivillige Indskud og frivillige Forsikringer og de saakaldte pligtige Indskud, hvori mod det andet dreier sig om den bestaaende Anstalts Eiendomsforhold i Almindelighed og om Continuiteten i Henseende til Rettigheder mellem den ældre Anstalt og den nye udvidede Anstalt. — Hvad nu hele dette andet Punkt angaaer, da anseer jeg det for rigtigst foreløbig ikke at udtale mig derom, førend der er blevet talt fra deres Side, som have stillet Ændringsforslagene til § 1; det, som jeg nys oplyste, Fleertal, der har sluttet sig til det forelagte Lovforslags § 1, vil indtil videre kunne forholde sig taus i saa Henseende, idet jeg forbeholder mig senere at imødegaae, hvad der derom maatte fremkomme. — Derimod troer jeg, at det vil være rigtigst strax at sige et Par Ord om det først af mig nævnte Punkt, nemlig om hele Lovforslagets Berettigelse, forsaavidt som det, istedfor at gaae ud paa Oprettelsen af en særskilt ny Anstalt, egentlig gaaer ud paa en Udvidelse af den bestaaende. Jeg troer, at det er rigtig, at jeg strax omtaler dette, fordi det enkelte Medlem af Udvalget, der i dette Punkt har dissenteret, nemlig det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David), allerede i Udvalgsbetænkningen har motiveret sin Anskuelse i saa Henseende temmelig ubørlig, og fordi det tillige er et Punkt, der allerede har været behandlet her for c. 2 Aar siden, idet det var det Punkt, paa Grundlag af hvilket Fleertallet af det Udvalg, som var nedsat om det da forelagte Lovforslag om en Forsørgelsesanstalt, sluttede sig sammen om at henstille til Finansministeren at gaae den Vej,

som han nu er gaaet. Jeg troer, at denne Gjenstand som en Følge deraf allerede er saa udviklet, at Ordføreren vil gjøre rigtigst i strax at sige et Par Ord om den. — Hvis der aldeles ikke bestod nogen kongelig garanteret Anstalt af den omhandlede Art her i Landet, og der altsaa var Spørgsmaal om først nu at engagere — jeg kan ikke strax finde et danst Udtryk for dette fremmede Ord — Staten i en Garanti for en saadan Forsørgelsesanstalt, saa vilde jeg kunne finde, at der forelaa nogen Grund til at opstille den Betragtning, som indeholdtes i, at man siger, at, hvad der skal bevæge Staten til overhovedet at paatage sig en saadan Garanti, som den helst maatte være fri for, maa være Hensynet til den arbejdende Glasfes Vel, til de mindre gunstigt Stilledees Kaar, og at man derfor bør oprette en Anstalt, som indskrænker sig til at virke herfor, og som derimod slet ikke befatter sig med, hvad andre Forsikrings- og Forsørgelsesanstalter, der ere beregnede paa de mere velhavende Glasfer eller, om ikke de mere velhavende, saa dog de mere forbrugende Glasfer eller de Glasfer, som gjøre større Pengesamlinger, befatte sig med. Men selv da vilde jeg dog vistnok tilsidst sætte mig imod at give Statens Garanti for en Anstalt, der blot skulde være for, om jeg saa maa sige, de Smaa af Folket. Jeg haaber, at dette Udtryk ikke misforstaaes, som om jeg derved talte nedsettende om de Smaa; jeg taler ivertimod af Interesse for dem. Jeg gjentager, at jeg vistnok tilsidst vilde have sat mig derimod, fordi jeg ikke vilde kunne gaae ind paa i Lovgivningen at følge en saadan Adskillelse mellem Smaa og Store. Hvad der skal gjøres, skal efter min Opfattelse gjøres baade for de Smaa og for de Store, i den Form, som passer bedst. Man er maaskee nødt til at støtte og lede de Smaa noget mere end de Store, men man bør dog ikke derfor sige, som jeg før antydede, at man vil styrke og fremhjælpe Selvomforgeren hos de Ringe, men at man ikke vil imødekomme denne Drift hos de hedre Stillede. Man maa ogsaa lægge Mærke til den Omstændighed, at man saa tilsidst dog ikke veed, hvor man egentlig skulde sætte Grænsen, og hvorledes man skulde finde, hvad der vilde være tilstrækkeligt